

El fill de la fel

La dèria anticatalanista de Camps ha revifat un esperit que semblava mort des de la fagocitació d'Unió Valenciana en temps de Zaplana. Ara, amb vida pròpia i tarannà ultradretà, amenaça de fer mal al PP: avui, robant-li diputats. Demà, vots.

La biografia de Juan García Sentandreu que apareix a la web de Coalició Valenciana no inclou el seu pas per la immortal Falange Española y de les JONS, ni tampoc els seus recents flirtejos amb España 2000. En canvi, s'hi especifica que va fundar Alternativa Universitaria, el sindicat estudiantil on va desfogar les seues primeres ànsies polítiques. La seua manera d'actuar, i els seus discursos, els recorda gairebé tothom que va trepitjar la Universitat de València a la darrerria dels setanta, tot just en plena batalla de València. Si el titllaven de neonazi, ell responia que "de neo, nada".

Quan Esteban González Pons, conseller portaveu del Govern valencià, va convocar una conferència de premsa dominical d'urgència per comparar amb el nazisme l'acte del Correllengua previ al partit entre el FC Barcelona i l'Osasuna –celebrat el passat 22 d'octubre–, potser no volia acceptar que l'extrema dreta no cal anar a buscar-la al Camp Nou. Però a aquesta reacció virulenta, n'hi ha moltes que l'han precedida des que el Govern català és presidit per Pasqual Maragall i l'executiu espanyol per José Luis Rodríguez Zapatero. El PP valencià –contra els seus interessos– ha ressuscitat el blaverisme més ranci, ara amanit, a més, amb tics totalitaristes.

Els eterns dilemes de la llengua i de l'aigua, però també una euroregió que s'ha anatematitzat –tot i que el president balear, Jaume Matas, s'hi ha sumat–, les diferenciacions entre l'Estatut bo i l'Estatut dolent, la rivalitat entre els ports de València i Barcelona, l'amenaça que Pasqual Maragall volia "furtar" la Copa de L'Amèrica... El Consell de Camps no s'ha estat de denunciar "ingerències" de Catalunya.

Si durant l'etapa d'Eduardo Zaplana com a president de la Generalitat, el PP va fagocitar la regionalista Unió Valenciana –avui quasi extinta i amb molts dels seus càrrecs més importants desdibuixats en les files populars–, la primera legislatura de Camps porta camí de ressuscitar la competència per la dreta. Una preocupació nova, a més de la divisió interna del seu partit.

Primer congrés. Coalició Valenciana va constituir-se com a partit polític el 13 de novembre del 2004. Tot just un any després, el dia que clausuraven el seu primer congrés foral, el diputat trànsfuga del PP Francisco Javier Tomás Puchol es presentava davant la militància amb un posat seriós, potser superat per les circumstàncies [vegeu la fotografia de la pàgina del costat]. En una enorme pantalla de vídeo van succeir-se les imatges de Maragall, Jordi Pujol, Joan Ignasi Pla, Glòria Marcos, Josep-Lluís Carod-Rovira, Eliseu Climent, Rodríguez Zapatero... Però també de Camps i González Pons, aquells que fins poques hores abans de l'acte eren coreligionaris de Tomás Puchol. Cada rostre va rebre impropèries, de diversa mena, pel públic.

Més fitxatges? Tomás Puchol té càrrec electe a les Corts i ha passat a un Grup Mixt monoparental. García Sentandreu adverteix que, de descontents, n'hi ha uns quants més, al PP, a Unió Valenciana, "i fins i tot al PSOE". De moment, els dos grans partits han pactat reduir al mínim les aportacions econòmiques al Grup Mixt.

Entre els futuribles sona la cúpula de la Diputació de València, una institució que el PP governa ajustadament, que

presideix el molt zaplanista i molt secessionista Fernando Giner –exmembre d'Unió Valenciana–, i que té de vicepresident el cap de Lo Rat Penat, Enric Esteve. Tots dos saben que el 2007 tenen la seua data de caducitat a "l'Ajuntament d'ajuntaments" i podrien trobar aixopluc en Coalició Valenciana. Giner, també exfalangista, es retrobaria amb Sentandreu, però també amb la línia dura dels regionalistes, que encapçalava l'exregidora a l'Ajuntament de València María Dolores García Broch.

Camps, que ara adverteix que Coalició Valenciana és un partit "parafeixista", assegura que Tomás Puchol ha cobrat diners per fer aquest pas. De diners, també en parla González Pons, que vol saber d'on els trau García Sentandreu per abonar les costosíssimes campanyes de publicitat amb què des de fa un any ompli els diaris valencians –"qui més gasta d'Espanya"–, ha dit.

Tot i que en determinats cercles es comenta que la publicitat la sufraguen importants constructors que mai no han ocultat les seues simpaties pel secessionisme, o, fins i tot, gent propera al PP descontenta amb Camps, aquest és el gran misteri. Aquest, i saber si els vots que esgarrape Coalició Valenciana el 2007 –alguns estudis parlen de 50.000, insuficients per tenir un escó a les Corts però potser sí un regidor a València– poden fer que el PP perda la majoria absoluta. Als despatxos de la Generalitat, de fet, arriben informes puntuals sobre les manifestacions que organitza Coalició Valenciana, unes marxades que a Canal 9 tenen ordre de minimitzar.

Víctor Maceda

Juan García Sentandreu, en la seua època de militant de Falange, imposant una insígnia.